

Příslaví 8, 1-3. 22-31

Cožpak moudrost nevolá, nevydává rozumnost svůj hlas? Na nejvyšším místě, nad cestou, na křižovatce stojí. Při branách, kudy se chodí do města, u vchodu pronikavě volá: Hospodin mě vlastnil jako počátek své cesty, dříve než co konal odedávna. Od věků jsem ustanovena, od počátku, od pravěku země. Ještě nebyly propastné tůně, když jsem se zrodila, ještě nebyly prameny vodami obtěžkány. Když ještě byly hory ponořeny, před pahorky jsem se narodila. Ještě než učinil zemi a všechno kolem a první hroudy pevniny, když upevňoval nebesa, byla jsem při tom, když vymezoval obzor nad propastnou tůní, když seshora zavěšoval mračna, když sílily prameny propastné tůně, když kladl moři jeho meze, aby vody nevystupovaly z břehů, když vymezoval základy země, byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěšením den ze dne a radostně si před ním hrála v každý čas. Hraji si na jeho pevné zemi; mým potěšením je být s lidskými syny.

Římanům 1, 1 – 6

Pavel, služebník Krista Ježíše, povoláný za apoštola, vyvolený ke zvěstování Božího evangelia, jež Bůh ústy svých proroků předem zaslíbil ve svatých Písmech, evangelia o jeho Synu, který tělem pocházel z rodu Davidova, ale Duchem svatým byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna, evangelia o Ježíši Kristu, našem Pánu. Skrze něho jsme přijali milost apoštolského poslání, aby ke cti jeho jména uposlechly a uvěřily všechny národy; k nim patříte i vy, neboť jste byli povoláni Ježíšem Kristem.

Jan 16,12-15

Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.

Podle dnešního úryvku z evangelia podle Jana se přenášíme do doby před velikonočními a svatodušními událostmi a proto Ježíš říká svým učedníkům: „**Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli, ale jakmile přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.... Neboť bude zvěstovat, co přijme ode mne. A všecko, co má Otec, jest mé**“. Ježíš těmito slovy chtěl přiblížit svůj jedinečný vztah mezi ním a Otcem, tak jak to činil již mnohokrát. Nově však učedníky seznamuje o svém vztahu ještě k někomu třetímu. Někomu, koho teprve poznají a dá jim porozumět, odhalí, co je jim ještě skryté. Dá jim poznat Pravdu (!)

V době před Velikonocemi byl nositelem Ducha svatého (Ducha Pravdy) Ježíš sám, učedníci na něj hleděli, rozmlouvali s ním, ale nerozuměli, nebyli schopni jednat v Božím Duchu, proto je také Ježíš napomínal a káral: „**Nevíte, jakého jste ducha**“ (Lk 9,55). Napomenul v určité situaci také apoštola Petra: „**Tvé myšlení není z Boha, ale z člověka**“ (Mt 16,23). Je tím řečeno, že člověk sám ze sebe není schopen pochopit Boží sdělení (1 Kr 2,14). Vše se má ale změnit o Letnicích, kdy už Ježíš není přítomen mezi svými učedníky, ale je jim *slíbený Duch Pravdy* udělen a poté působí v celé církvi, předává ji to, co od Ježíše přijímá, tak jako Ježíš předává to, co je od Otce. Můžeme tak uvažovat, že Otec, Syn a Duch svatý jsou jedno. Odtud také pramení termín z dílny teologů o Nejsvětější Trojici. Snahou je však jediné – vyjádřit, že jediný Nejvyšší Bůh se dává poznat v Otci, v Synu i v Duchu – pokaždé jinak a jiný a přesto pokaždé stejný jediný Bůh.

Naše křesťanská víra v Trojjediného Boha (jehož si dnešním dnem a bibl. texty připomínáme) byla vyjádřena církví v mnoha vyznáních víry, přičemž to první oficiální a do dnešních dní všemi církvemi uznávané, bylo stanoveno na poč. 4. stol. n.l. – Apostolicum, Apoštolské vyznání víry. Jak nás naše víra ovlivňuje v našem všednodenním životě, pak můžeme nalézt ve Velkém vyznání víry naší církve ČČSH, to si připomínáme každou neděli při bohoslužbě: „*Věříme, že Otec nebeský nás proto stvořil, abychom, Ducha Božího v sobě majíce, šťastni byli, život Pravdy žili, pravdy Boží hájiti se nebáli a života věčného tak jistě dosáhli. Tak staň se...*“

Apoštol Pavel ve svém Listu Galatským (5,22) nás seznamuje s tím, jak vypadá ovoce působení Ducha svatého v našich životech a jak se chovat, aby z našich životů neodvanul. Začíná slovy: „**Ovoce Božího Ducha je láska, radost a pokoj (...)**“. To mi připomnělo jeden příběh od našeho brněnského biskupa J. J. Dovaly. Příběh k zamyšlení i povzbuzení:

- Hříšník se smál a měl dobrou náladu, když přišel k pekelné bráně. Lucifer mu řekl: „Takže sem, chlapče, nevkočíš. Tady všichni držíme velký smutek a žal, a jestli nemíníš dodržovat pravidla, nechci tě tady!“ „No což“, odpověděl hříšník a šel tam, kde se všichni smějí. Smích a radost otevírají brány nebe.

Amen.